

13 Μαΐου 2026

Να μη συνηθίσουμε τον πόνο!
Αγώνας για ένα σχολείο που να χωρά τη ζωή των παιδιών μας.

Το τραγικό γεγονός με τα δύο 17χρονα παιδιά, μας συγκλονίζει και μας γεμίζει θλίψη. Καμία λέξη δεν μπορεί να απαλύνει τον πόνο των οικογενειών, των φίλων, των συμμαθητών και των εκπαιδευτικών τους. Όμως **δεν έχουμε το δικαίωμα να σιωπήσουμε**. Γιατί πίσω από κάθε τέτοια τραγωδία δεν υπάρχουν μόνο ατομικά αδιέξοδα. Υπάρχει και μια κοινωνία που ασφυκτιά. Υπάρχει ένα σχολείο που αντί να μορφώνει και να στηρίζει, συχνά εξαντλεί, ανταγωνίζεται και συνθλίβει.

Τα παιδιά μας μεγαλώνουν μέσα σε ένα περιβάλλον αδιάκοπης πίεσης. Εξετάσεις, βαθμοί, άγχος επιτυχίας, φροντιστήρια, οικονομική ανασφάλεια, κοινωνική απομόνωση, φόβος για το μέλλον. Από πολύ νωρίς μαθαίνουν ότι πρέπει συνεχώς να αποδεικνύουν την αξία τους. Ότι αν δεν «αντέξουν», αν δεν «πετύχουν», αν δεν είναι οι καλύτεροι, περισεύουν.

Το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα μετατρέπει το σχολείο σε μηχανισμό εξαντλητικού ανταγωνισμού. Μετρά επιδόσεις αλλά αγνοεί συναισθήματα. Ελέγχει δείκτες αλλά δεν ακούει τις αγωνίες των μαθητών. Η ανθρώπινη ανάγκη για στήριξη, επικοινωνία και ψυχική φροντίδα αντιμετωπίζεται ως «δευτερεύουσα», την ώρα που χιλιάδες παιδιά βιώνουν μοναξιά, πίεση και αδιέξοδο.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι. Απαιτούμε εδώ και τώρα ουσιαστική ψυχοκοινωνική στήριξη σε όλα τα σχολεία:

- Μόνιμους ψυχολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς σε κάθε σχολική μονάδα.
- Μείωση της εξεταστικής πίεσης και του ανταγωνιστικού χαρακτήρα του σχολείου.
- Χρόνο και χώρο για συζήτηση, έκφραση, συλλογικότητα και δημιουργία.
- Επιμόρφωση των εκπαιδευτικών για τη διαχείριση ψυχικών δυσκολιών και κρίσεων.
- Δημόσιες και δωρεάν δομές ψυχικής υγείας προσβάσιμες σε όλα τα παιδιά και τις οικογένειες.

Οι εκπαιδευτικοί γνωρίζουμε καλά ότι οι μαθητές δεν χρειάζονται ένα σχολείο εξεταστικό κέντρο ούτε μια καθημερινότητα φόβου και εξουθένωσης. **Χρειάζονται ένα σχολείο που να εμπνέει, να αγκαλιάζει, να καλλιεργεί την αυτοπεποίθηση και τη συνεργασία. Ένα σχολείο δημοκρατικό, ανθρώπινο, δημιουργικό. Ένα σχολείο που να δίνει χώρο στη ζωή και όχι να την συνθλίβει.**

Δεν θα αποδεχτούμε ως «κανονικότητα» τη θλίψη, την εξάντληση και την απόγνωση των παιδιών μας. Η κοινωνία, η πολιτεία και το εκπαιδευτικό σύστημα οφείλουν να ακούσουν το σιωπηλό ουρλιαχτό μιας γενιάς που πιέζεται αφόρητα. Κανένα

παιδί δεν πρέπει να νιώθει μόνο και κανένα σχολείο δεν μπορεί να θεωρείται επιτυχημένο, όταν τα παιδιά του λυγίζουν.

**Δημοκρατική Συνεργασία
Εκπαιδευτικών Π.Ε.**